

O VZÁCNÉM KOBERCI

POMŮCKY

Velká svíce a zápalky, dostatečně velké kulaté klubičko přírodního provazu, malý koberec, větší bílý šátek, pro každého šátek nebo čtverec papíru různé barvy, materiál na výrobu koberečků, příp. nadtílka.

K TÉMATU

Život je veliký dar a lidé často přirovnávají život ke koberci. Je také jakoby utkaný z mnoha vláken a mnohdy ani nevíme, proč jsou tak zapletena. Když se však podíváme na celek, uvidíme krásné a jedinečné dílo, protože právě nejružnější barvy, uzlíky, smyčky a vlákna dělají koberec kobercem a život životem. Legenda nám ukazuje, že život je jako vzácný koberec, který smíme tkát a který se nedá jen tak jednoduše prodat nebo vyhodit.

PRŮBĚH SETKÁNÍ

- Postavíme se do kruhu, podáme si ruce a přivítáme se.

Vytvoříli jsme kruh. Jeho tvar nám může připomenout zemi, slunce, měsíc, hvězdu nebo květ.

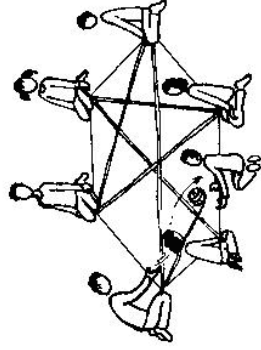
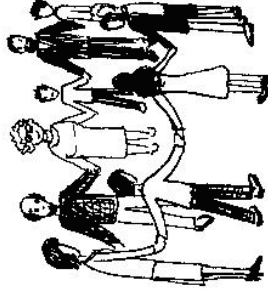
- Děti mohou doplňovat další slova.

O tom všem si dnes budeme vyprávět, protože to všechno spolu souvisí. Jedno je spojeno s druhým, jedno závisí na druhém a jedno patří ke druhému podobně jako patří jeden člověk ke druhému člověku.

Podíváme se, kdo nás drží za jednu ruku a kdo nás drží za druhou ruku, a pokud se neznáme, můžeme se pozdravit a představit se. Nikdo není na světě sám. Jsme spojeni s druhými lidmi.

- Děti se mohou posadit na zem a kutálet si po zemi klubičko. Nejprve na pravou stranu od jednoho ke druhému tak, aby vznikl kruh. Pak také přes střed, aby vznikly „cesty“ od jednoho ke druhému. Pokud se děti neznají, mohou přitom vyslovit své jméno.

- V menší skupině na sebe mohou děti volat jménem ve chvíli, kdy se klubičko kutálí v kruhu od jednoho ke druhému. Klubičko posíláme tak dlouho, dokud se úplně neroz-

motá. Pokud se někomu klubičko zastaví uprostřed, pomůžeme mu je dát znovu do pohybu.

Je to jako v životě. Když se někdo zastaví, potřebuje druhého, aby mu pomohl jít dál.

- Provázky necháme ležet, a pokud to jde, mohou děti zůstat sedět v kruhu na zemi.
- Podíváme se, kolik nám vzniklo různých cest a ke kolika různým lidem vedou. Přitom můžeme zpívat píseň:

hudba a text: Franz Kett
český text: Eva Muroňová

To - lík, to - lík li - dí dě - tí se - šlo se nás ta - dy,
to - lík, to - lík li - dí se - šlo se nás tu.
Jeden vpravo, jeden vlevo, za ním další, za ním další,
za ním další, za ním další, za ním další, za ním další,
spolu v kruhu sto - jí - me,
spolu v kruhu sedíme,
spolu v kruhu chodíme,
pojd' a přidej se taky,
spolu v kruhu sto - jí - me,
spolu v kruhu sedíme,
spolu v kruhu chodíme,
pojd' a přidej se taky.

Když jsou lidé spolu, je jim dobře. Mohou se držet jeden druhého, opřít se jeden o druhého, vyprávět jeden druhému a naslouchat jeden druhému. Jsme spojeni jeden s druhým. Dobrý Bůh spojuje naše životy s životy druhých lidí. Spojuje všechno se vším.

Dobrý Bože, z tebe všechno vychází a k tobě všechno směřuje, s tebou je všechno spojeno a ty spojuješ i nás. Děkujeme ti.

Když mají lidé něco společného, když mají společný sen, společný úkol, tak umí i společně pracovat. Lidé, o kterých si dnes budeme povídat, si chtěli postavit město. Nejprve si našli místo, které se jim líbilo a kde se spojovalo mnoho cest.

- Podobný obraz máme před sebou a vznikl rozmoťáním klubička.

Pak našli místo, které je uprostřed, a na tom místě postavili velký dům, aby se v něm mohli scházet, chválit Boha, slavit a děkovat mu za svůj život. Říkali: „Dobrý Bože, děkujeme ti, že máme ruce, abychom mohli pracovat, a že máme sílu, abychom mohli postavit město, kde budeme bydlet.“

- Do středu obrazu opatrně položíme velký bílý šátek a složíme jej do tvaru domu tak, aby se provázky neposunuly.

- Každé dítě si vezme jeden šátek nebo papír a na místě, kde sedělo, z něj složí obraz svého domu.

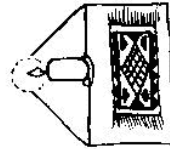
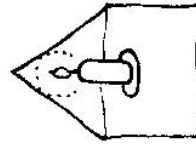
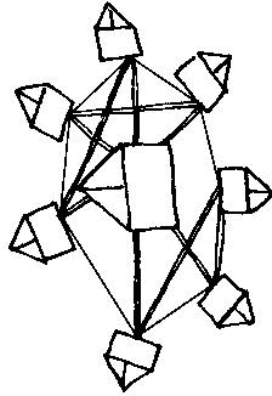
Každý den lidé vycházeli ze svých domovů a přicházeli do velkého domu uprostřed na náměstí. Tam zapalovali svíce, znamenají toho, že Bůh je s nimi.

- Zapálíme svíci a postavíme ji na šátek znázorňující kostel.

Lidé se modlili, zpívali a vyprávěli si mezi sebou o svých starostech a radostech. Jednoho dne přinesl jeden starý muž a jeho žena do kostela koberec. Byl starý, prošlapaný a vybledlý, ale přesto byl velmi vzácný. Stařeček se stařenkou vyprávěli o svém koberci příběh, který bych vám chtěl(a) taky vyprávět. Dobře poslouchejte.

- Pokud máme malý koberec, položíme jej na šátek vedle svíce.

Koberec dostali před mnoha a mnoha lety jako svačtinu dar. Udělal jim velikou radost. Byl vzácný a určitě moc drahý. Často pozorovali jeho barvy a tvary a říkali: „Ten koberec je jako náš život. Podobně jako jsou spleteny jeho nitě, tak jsme spojeni mezi sebou a tak jsme spojeni také s ostatními lidmi a se všemi živými tvory, se zvířaty, s květinami, se sluncem, měsícem i hvězdami. Tak jako se na koberci

střídají světlá a tmavá místa, tak se i v našem životě střídá tma a světlo, den a noc, radost a smutek. To všechno jsme už v našem životě prožili. Někdy byla nit příliš tenká a hrozilo, že se roztrhne, někdy se nit zamotala tak, že jsme ji museli pracně a opatrně rozmotávat. Někdy šlo tkamí života pěkně od ruky, někdy to šlo velmi těžce. Mnohdy jsme neměli chuť a také ani sílu. Tak vyprávěl stařeček se stařenkou a lidé pozorně naslouchali.

Jak šel čas, oba zestárlí, děti vyrostly, odesly daleko z domu a oni zůstali sami. Byli nemocní a sešli a protože už nemohli tolik pracovat, přišla bída. Neměli peníze na živobytí. Všechno, co měli, prodali, aby si mohli koupit chleba, a jednou večer přišla chvilka, kdy se rozhodli, že musejí prodat i to nejmilejší, co mají, svůj koberec. Hned ráno chtěl stařeček koberec vzít a odnést jej na trh. Šli spát smutní a zamýšlení a smutně začal i další den. Stařeček vstal už brzy ráno, koberec smotal, svázal, položil si jej na ramena a vydal se na trh.

- Koberec, který leží na šátku, můžeme pomalu smotat a necháme ho ležet.

Na trhu k němu přišel obchodník. Byl zvláštní. Měl dlouhý plášť a kapuci staženou tak, že mu nebylo vidět do obličejů. Obchodník si ten starý, prošlapaný a vybledlý koberec prohlédl a nabídl za něj starci velkou částku peněz. Stařík se zarazoval a koberec prodal. Napadlo jej: „Teď mohu nakoupit jídlo a moje žena i já budeme mít dlouho co jíst.“ Z velké radosti vypil v hospodě sklenici vína a vydal se na zpáteční cestu.

Když došel domů, vítala jej jeho žena s velkou radostí a vyprávěla mu: „Představ si, muži, byl tady jeden starý a velice zvláštní kupec. Měl dlouhý plášť a kapuci ve tváři a přinesl mi dar. Podívej se!“ Povídá stařenka a ukazuje svému muži jejich starý, prošlapaný a vybledlý koberec, který s nimi prožil všechny radosti a starosti jejich společného života.

Když si pak oba vzpomněli, jak vypadaly oči toho neznámého kupce, poznali ho. Byl to Mikuláš, biskup jejich města. Zvali jej často do svého domu a on přicházel rád. Poznati jej už podle klepání...

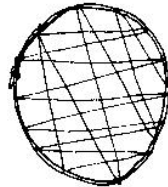
Teď je chvíle, kdy může na dveře zaklepat „Mikuláš“, vstoupit a uvést se těmito nebo podobnými slovy:

„Nezlobte se, ale trochu jsem poslouchal za dveřmi. Dobře si vzpomínám na tu stařenku i stařečka. Nebyli bohatí, ale uměli se s druhými rozdělit i o to málo, co měli. Všichni je měli rádi a zvlášť děti je měly rády. Pro každého si našli čas a každého přijali, když přišel se svou radostí nebo se svým smutkem. S tím, kdo se radoval, se radovali, a s tím, kdo plakal, plakali, těšili ho a douvali mu odvahy. V jejich domě byl pokoj a každý odcházel z jejich domu obdarován. Bůh je rád, když lidé myslí jeden na druhého a když vědí, že jsou jeden s druhým spojeni jako nitky na koberci.“

- V menší skupině můžeme zařadit společnou práci dětí a dospělých.

„Výrobíme si podobné koberec, jaké měli stařeček se stařenkou, a já vám potom na ně položím dárek.“

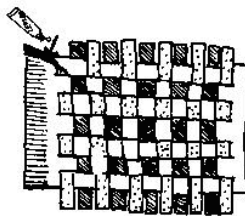
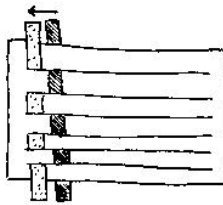
- „Mikuláš“ nebo jeho pomocníci dají každému dítěti materiál k výrobě koberec. Technika výroby koberečku je libovolná. Můžeme jej uitkat z proužků papíru, propletáním kousků vlny nebo můžeme použít kobercečky, které děti vyráběly jindy.

1. Ohebný prouček svážeme tak, aby vznikl kruh.

2. Kruh propleteme nití.

3. Z kousků látek, barevné vlny, bavlnek nebo lyka tkáme vzor provlékáním osnovou.

1. Ve tvrdém barevném papíru formátu A4 propřeháme proužky příbližně 2 cm široké. Na okrajích zachováme lem asi 3 cm.

2. Připravíme si 2 cm široké proužky měkkého papíru ve dvou barvách na propletání. Proužky střídavě vpletáme a rovnáme co nejlíže k sobě.

3. Chceme-li mít skládanku pevnější, přilepíme konce proužků tehce ke spodnímu papíru. Pokud jsme nechali širší lem, můžeme na něm nastříhat třepení.

- Kdo má koberec hotový, položí jej do obrazu svého domu. „Mikuláš“ pak „klepe na jednotlivé domy“, zdraví se s jejich „obyvateli“ a pokládá dětem na dílku na jejich koberec. Nadílku necháme ležet.

„Mikuláš“ může zakončit rozdávání nadílky modlitbou:

Dobrý Bože,

daroval jsi nám život a spojuješ životy lidí, aby život pokračoval. Někdy se naše životy zamotají a vztahy a vazby mezi lidmi se roztrhnou. Když si lidé přestanou rozumět a rodiče nebo přátelé se rozejdou, když někdo umře a lidé rozdělí smrt, nemoc, nenávisť nebo hněv, je to smutné a bolestné. Přesto všechno nám dáváš do rukou další a další nitě, ze kterých můžeme tkát svůj život jinak a nově. Děkujeme ti a prosíme tě, pomáhej nám, abychom nepřetrhli nit, která nás spojuje s tebou. Amen.

• Na závěr zazpíváme píseň a „Mikuláš“ odejde, příp. zůstane a bude slavit společně s ostatními. Až teď si děti mohou nadílku vzít.

• Na závěr zazpíváme píseň a „Mikuláš“ odejde, příp. zůstane a bude slavit společně s ostatními. Až teď si děti mohou nadílku vzít.

hudba a text: Walter Lehmman
český text: Eva Muroňková

1. Mi - ku - laš ten dobré srdce má, pomáhá, co může, rozdává.
2. Mikuláš je rád mezi přáteli, pomáhá, co může, rozdělí.
3. Dobrý biskupe Mi - ku - lá - ši, pokoj mezi lidmi přinášíš.
(lásku, radost, štěstí)

refrén 1. až 3.
Poslouchej, zvony vyzvání, dobrý Bůh nás všechny zachráni.
Děkujem, my ti děkujem, Boží lásku ukázal jsi všem.